

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 25/02/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1170

“THI ÂN KHÔNG CẦU BÁO”

Người xưa nói: “*Thi ân bất cầu báo*”. Chúng ta giúp người, chúng ta không cần người phải báo đáp. Chúng ta giúp người là một việc làm tự nhiên, không có gì đáng để lưu lại trong tâm. Chúng ta giúp người, nếu người đó không báo đáp hoặc họ làm hại, phản lại chúng ta thì chúng ta thường sẽ tức giận. Phật Bồ Tát là các bậc “*vô duyên đại từ*”, lòng từ không có lý do, các Ngài giúp người hoàn vô điều kiện.

Hòa Thượng dạy chúng ta: “*Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức*”. Chúng ta làm việc tốt một cách tự nhiên thì chúng ta đang đi con đường mà Phật Bồ Tát đã đi. Nếu chúng ta làm một cách gượng ép hoặc chúng ta phải cố gắng để làm thì người khác nhìn sẽ nhận ra. Người xưa nói: “*Thói quen thành tự nhiên*”. Thí dụ, chúng ta có thói quen ăn cắp thì khi chúng ta thấy đồ của người chúng ta sẽ có ý định lấy cắp; chúng ta có thói quen nói dối thì chúng ta sẽ luôn nói dối. Chúng ta phải biến những tập tánh tốt, tập tánh thiện thành tự nhiên. Nếu chúng ta tập cho đi thì ban đầu chúng ta cũng sẽ vẫn cảm thấy rất tiếc.

Trong “*Kinh Kim Cang*” Phật thường dạy chúng ta bố thí đáo bỉ ngạn: “*Bố thí không thấy người thí, không thấy người nhận, không thấy vật thí*”. Chúng ta đang trồng rất nhiều rau sạch để tặng mọi người. Chúng ta tặng cho mọi người một cách vô tư vô cầu, không cần báo đáp. Nếu chúng ta giúp người để hy vọng tương lai họ sẽ báo đáp lại chúng ta thì phước báu chúng ta nhận được là phước báu “*hữu lậu*”. Phước báu “*hữu lậu*” là phước báu khiến chúng ta vẫn ở trong tam giới phải luân hồi. “*Hữu*” là có. “*Lậu*” là sót lọt. Tam giới là Dục giới, Sắc giới, Vô sắc giới. Phước báu “*vô lậu*” là phước báu giúp chúng ta vượt tam giới.

Hòa Thượng nói: “*Người tu hành phải tu tâm thanh tịnh, chúng ta thi ân mà chúng ta vẫn cầu báo thì chúng ta đã làm mất đi tâm thanh tịnh*”. Ở thế gian, người quân tử cũng đã đạt được tâm “*thi ân không cầu báo*”. Người xưa nói: “*Quân tử thấy lợi không màng, thấy khó dấn*

thân”. Chúng ta ngày nay còn chưa thể làm được như người quân tử vậy thì làm sao chúng ta có thể làm được Phật Bồ Tát!

Chúng ta may mắn vì chúng ta có môi trường để học tập, môi trường để làm việc và cống hiến. Nếu chúng ta nỗ lực học tập đủ 1200 đề tài thì cảnh giới tu hành, cảnh giới nội tâm của chúng ta đã hoàn toàn khác. Cảnh giới của chúng ta thay đổi thì cách khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta cũng sẽ hoàn toàn khác. Nếu chúng ta nỗ lực trong vòng ba năm thì chúng ta có thể hoàn toàn chuyển được cảnh giới.

Chúng ta chân thật làm thì Phật Bồ Tát sẽ đến giúp chúng ta. Những điều tôi làm cũng đã được Phật Bồ Tát hỗ trợ nhưng tâm tôi vẫn còn “*tự tư tự lợi*” nên tôi chưa làm được nhiều việc lợi ích chúng sanh như Hòa Thượng. Nếu tâm chúng ta toàn tâm toàn ý vì chúng sanh thì Phật Bồ Tát sẽ đến giúp chúng ta. Đó là chúng ta cho Phật Bồ Tát mượn thân. Nếu chúng ta vẫn còn “*tự tư tự lợi*” mà Phật Bồ Tát đến giúp chúng ta thì đó là hại chúng ta.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta tu hành thì chúng ta phải tu nhất tâm bất loạn. Nếu chúng ta làm việc gì đó mà chúng ta vẫn kỳ vọng được báo đáp thì chúng ta đã chướng ngại tâm thanh tịnh của mình. Khi chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh nhất định chúng ta không có một ý niệm mong được hồi đáp. Chúng ta bố thí, cúng dường, làm việc lợi ích chúng sanh là để chúng ta trừ bỏ đi sự tham lam, bòn xén, đoạn trừ phiền não của chính mình***”. Chúng sanh giúp chúng ta trừ bỏ đi sự tham lam, bòn xén của chính mình thì chính là chúng sanh có ơn đối với chúng ta. Nếu chúng ta ở trên hoang đảo thì chúng ta sẽ không có người để chúng ta bố thí, cúng dường.

Một ngày tu hành ở cõi Ta Bà bằng 100 năm tu hành ở cõi Tây Phương Cực Lạc vì cư dân ở thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là chư vị thiện nhân, còn ở thế giới Ta Bà có rất nhiều chúng sanh đau khổ cần được cứu giúp. Ở thế giới Ta Bà, chúng ta cần tích cực tích công, bồi đức, đem công đức hồi hướng để được về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nhà Phật nói: “***Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ bất thành nhân chi ác***”. Chúng ta là phàm phu đầy danh vọng lợi dưỡng, nếu có người đến giúp chúng ta tăng trưởng danh vọng, lợi dưỡng thì đó là Ma.

Khi Phật sắp nhập Niết Bàn, Ngài A Nan hỏi Phật: “*Khi Ngài còn tại thế chúng con nương vào trí tuệ của Ngài, khi Ngài mất đi rồi thì chúng con biết nương vào ai?*”. Phật nói: “***Lấy khổ làm Thầy, lấy giới làm Thầy***”. Phật Bồ Tát chỉ giúp chúng ta thành tựu Giới – Định – Tuệ của chính mình.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải biết rõ mục tiêu của chúng ta chính là đạt được nhất tâm bất loạn. Chúng ta biết rõ mục tiêu thì chúng ta sẽ không tu hành sai lầm. Tâm của chúng ta thanh tịnh thì định lực của chúng ta thêm lớn, trí tuệ sẽ phát sanh***”. Mục tiêu của người học Phật là đạt được nhất tâm bất loạn, tâm thanh tịnh. Nếu chúng ta không đạt được điều này thì chúng ta là đồ chúng của Ma. Khi chúng ta có trí tuệ chúng ta sẽ rõ ràng, tường tận đối với cảnh giới bên ngoài, chúng ta phân biệt rõ thiện ác. Chúng ta tu hành đúng theo lời Phật dạy thì định huệ của chúng ta ngày càng thêm lớn, những việc chúng ta làm đều lợi ích chúng sanh, ngày ngày chúng ta đang bố thí ơn đức cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta tu hành đúng theo lời Phật dạy thì định huệ của chúng ta ngày càng thêm lớn, những việc chúng ta làm đều lợi ích chúng sanh. Ngày ngày chúng ta đang bố thí ơn đức cho chúng sanh vậy thì chúng ta mới biết làm người!***”. Nếu những việc chúng ta chỉ làm người tăng thêm vọng tưởng, phiền não cho chính mình thì chúng đã biết làm người chưa? Chúng ta đã biết làm một con người trọn vẹn chưa? Nhà Phật nói: “***Thân người khó được, Phật pháp khó nghe***”. Chúng ta đã có được thân người nhưng chúng ta đã biết làm người một cách trọn vẹn chưa? Thầy Thái nói, chúng ta mặc áo người, nói tiếng người nhưng chúng đã chân thật là người chưa?

Hòa Thượng nói: “***Cổ Thánh Tiên Hiền dạy chúng ta “Thi ân bất cầu báo”. Tập khí của chúng ta rất sâu dày nên khi chúng ta bắt đầu làm điều này thì chúng ta làm rất miễn cưỡng***”. Chúng ta làm việc giúp ích cho mọi người nhưng chúng ta nhất định không có tâm mong chờ người báo đáp. Chúng ta cho đi một cách miễn cưỡng thì tiền tài sẽ về một cách rất miễn cưỡng, chúng ta cho đi một cách tự tại thì tiền tài sẽ về một cách tự tại. Chúng ta bố thí lâu dần thì việc bố thí sẽ trở thành thói quen, thành tập tánh tự nhiên. Chúng ta gặp người thì chúng ta chỉ nghĩ đến cách làm thế nào để cho người, giúp người có lợi ích tốt nhất. Chúng ta muốn chiếm tình cảm để chiếm đoạt tiền của người thì chúng ta đã mất đi liêm sỉ, chúng ta không xứng đáng là học trò của Phật.

Hôm trước, tôi đến một khu du lịch rất rộng lớn ở Đà Lạt để tham quan, khi đó tôi nghĩ, nơi này tổ chức Đại lễ tri ân Cha Mẹ thì sẽ có rất nhiều người đến tham gia. Tôi mở một video cho một nhân viên ở đó xem, tôi nói: “***Trong cuộc đời này chúng ta nói rất nhiều lời cảm ơn vậy thì Cha Mẹ sinh ra chúng ta, Cha Mẹ có xứng đáng được nói lời cảm ơn không?***” Tôi nhờ người nhân viên cho bà chủ của anh xem video đó. Nếu họ phát tâm thì họ sẽ có cơ hội lễ lạy Cha Mẹ của họ, nhân viên của họ sẽ có cơ hội được hiếu kính với Cha Mẹ của mình. Khi chúng ta gặp người thì chúng ta phải nghĩ đến cách để làm lợi ích cho người. Khi tập tánh cho đi của

chúng ta trở thành tự nhiên thì ngày ngày chúng ta đều cho đi, ngày ngày chúng ta đều tràn đầy niềm vui. Chúng ta không có ý niệm nhận về, lấy về cất đi vậy thì tâm của chúng ta liền thanh tịnh. Chúng ta dùng tâm thanh tịnh niệm câu “*A Di Đà Phật*” thì chắc chắn chúng ta tương ứng với Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!